

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Per l'amor de Déu

Demà dilluns celebrem la solemnitat dels apòstols sant Pere i sant Pau. L'Evangelí recull que en arribar a la regió de Cesarea de Filip, Jesús va preguntar als seus deixebles: «Qui diu la gent que és el Fill de l'home?». Simó Pere va donar una resposta contundent i clara: «Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu». Llavors Jesús va replicar: «I jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església» (Mt 16,15-18). I així va ser. En aquell moment, el Fill de Déu a la terra va establir els fonaments de l'Església, la institució nascuda de l'amor de Déu als homes i sacrament de salvació.

El Senyor crida Pere, Pau i els futurs ministres ordenats per enviar-los a portar la Bona Nova del seu amor i per refer la relació de confiança dels homes i les dones amb Déu. Amb unes altres paraules, també ens ho diu el papa Francesc: «L'Església necessita sacerdots capaços d'anunciar l'Evangelí amb entusiasme i saviesa, d'encendre l'esperança on les cendres han cobert les brases de la vida i de generar la fe en els deserts de la història» (7 d'octubre de 2017, Congrés sobre la *Ratio Fundamentalis*).

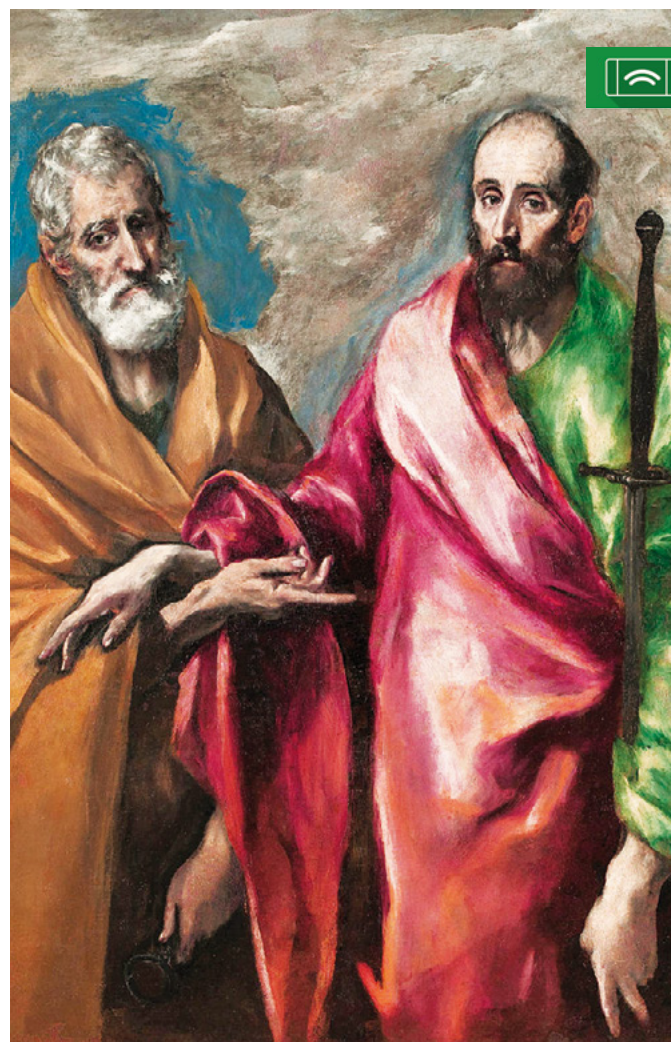
Avui també hi ha persones que escolten la crida de Jesucrist a ser preveres i deixen el que tenen, com ho van fer els Apòstols. Aquest diumenge, a les sis de la tarda, la basílica de la Sagrada Família acollirà l'ordenació sacerdotal de cinc nous preveres: Mn. Jordi Avilés Zapater, Mn. Jordi Domènec Llauredó, Mn. Vicenç Martí Fraga, Mn. Diego Pino Solà i Mn. Joan Mundet Tarragó. Aquests futurs sacerdots són joves, uns més que uns altres, estudiants i professionals amb perfils molt diferents. Te-

nim un doctor en Filologia Clàssica, un enginyer industrial, un llicenciat en Dret i amb estudis de Ciències Empresarials, un tècnic en Electrotècnia i, fins i tot, un mag. S'han dedicat a professions ben diferents, però tots tenen en comú el seu gran amor al Senyor i ara li volen dedicar la seva vida.

L'amor del sacerdot és un amor fecund, de tots i per a tots, ja que no es limita a una família de sang, sinó que es lliura a la nombrosíssima família dels fills i filles de Déu. El sacerdot és cridat a ser signe i vincle d'unitat en el si de la comunitat cristiana, on fa ressonar la veu de l'Evangelí i la fa progressar amb la gràcia dels diversos sacraments. És pare de tots, especialment dels petits, dels pobres i dels marginats. La missió dels sacerdots és signe d'esperança per als homes i les dones del nostre món, per bé que en moltes ocasions sigui una veu que crida en el desert.

Benvolguts germans i germanes, aquesta tarda, units a tota l'Església, us animo a compartir la joia d'aquesta celebració eucarística en què cinc homes rebran l'ordenació sacerdotal. Donem gràcies a Déu per aquestes vocacions, preguem per tots ells, i demanem a Déu amb insistència que tots els qui reben o rebran aquesta invitació del Senyor, responguin afirmativament. I demà no deixem de pregar pel Papa, el successor de Pere. Sempre diu i repeteix «no deixeu de pregar per mi». En aquesta festa de sant Pere, preguem intensament pel papa Francesc.

* Aquesta cerimònia d'ordenació presbiteral es podrà seguir en directe a través del web diocesà: www.esglesia.barcelona/en-directe/

Sant Pere i sant Pau (El Greco)

ACTUALITAT

Celebració de les nocces d'or i argent sacerdotals i diaconals

FOTO: RAMON RIPOLL

El passat 19 de juny, solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, la basílica de la Sagrada Família va acollir la celebració de les nocces d'or i argent sacerdotals i diaconals, entre elles les del cardenal Omella, que presidí l'eucaristia, i que complia 50 anys de sacerdocí. El clergat diocesà renovà les promeses sacerdotals que habitualment tenen lloc en la Missa Crismal, que enguany no es va poder celebrar degut a la pandèmia. Aquesta fou la primera missa que se celebrà a la Sagrada Família després de l'estat d'alarma, amb les

degudes mesures de seguretat. L'arquebisbe va demanar «descans etern i llum perpètua» per a les víctimes de la Covid-19, i va adreçar aquestes paraules durant l'homília: «Sabem que som fràgils, però sabem també que la nostra és una vocació preciosa. Per això, renovem el nostre desig de seguir el Senyor servint-lo amb alegria». El rector de la Sagrada Família, Mn. Josep M. Turull, digué: «És un motiu d'alegria que es pugui tornar a reobrir el temple per a allò que Antoni Gaudí el va dissenyar, que és per acollir les misses».

ENTREVISTA

Calidoscopi eclesial

LAURA MOR

La pandèmia i el confinament han portat a situacions excepcionals i doloroses, i també a històries de solidaritat i d'humanitat úniques. En el món d'Església se n'han protagonitzat moltes. El documental *Església confi(N)ada. Ser cristià en temps de coronavirus*, produït per Animaset i dirigit per la periodista Laura Mor, mostra els testimonis de dotze persones compromeses des de diverses realitats eclesials, i el degoteig d'accions; «un calidoscopi de com han viscut els cristians a Catalunya aquest temps».

Quina Església t'has trobat en aquest confinament?

Una Església que ha sabut acompanyar les persones en moments de dificultat. Ha superat els límits del confinament amb confiança i creativitat. S'ha aprofundit en la fe. Moltes famílies han pregat a casa. Cadascú amb el seu tarannà s'ha sentit part d'un tot més gran. Això no s'improvisa d'un dia per l'altre. El treball en equip que fa possible teixir xarxes ve de lluny.

Què és el que més t'ha sorprès?

Soc de llàgrima fàcil i vaig plorar amb més d'una entrevista. Com amb la infermera Carme Vila, que va tornar a l'hospital quan ja estava prejubilada. Pura vocació; ningú no la va obligar. Els testimonis de fe a peu pla són molt potents, tothom pot ser com ells! També són interessants les veus que ofereixen reflexió teològica i pastoral: ajuda a comprendre el sentit del que hem viscut i a orientar el futur.

Per què tenim motius per a l'esperança?

Acostumem a menystenir la capacitat de contagi de la feina ben feta. És un error! Els cristians contribueixen a millorar la vida de les persones de forma concreta, real i constant. Malgrat les misèries i petiteses individuals, l'acció comunitària, si és generosa, demostra que tot és possible.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Pregar i ser bona persona

Un noi de quinze anys, prop de setze, ha viscut el traspàs de l'avi, de noranta-tres, qui feia un temps que havia anat perdent mobilitat. L'estiu passat ja la tenia molt limitada. Estant de vacances tota la família al poble d'on és originària, el noi es va adonar que vetllar per la higiene personal de l'avi, canviar-lo, assegurar-lo a la seva butaca de sempre o posar-lo al llit superava les possibilitats de l'àvia. Cada dia, matí, migdia i vespre, es va fer càrrec d'aquest ritual i retornats a casa, després de les vacances, cada vespre, a dos quarts de nou, anava a casa els avis i feia el mateix servei. Una vegada al llit, l'àvia i el net al seu voltant, l'avi convidava a resar el parenostre. Ell i la seva esposa l'havien resat sempre, des que es varen casar, agafats de la mà i després se senyaven, abans d'adormir-se. Quan l'avi ja no pogué senyarse sol, el net li agafava la mà i amb delicadesa l'ajudava a fer els moviments que acompanyen les paraules. «No em rebutgis, doncs, al temps de la vellesa; ara que decau el meu vigor no m'abandonis» (Sl 71,9).

L'avi ja no hi és. El net, però, cada vespre segueix anant a veure l'àvia i, quan

passa per davant del mosaic de sant Francesc d'Assís, a la paret de l'entrada, ho fa resseguint l'espai desgastat que l'avi generà de tant passar-hi la mà, cada vegada que sortia de casa. «No refusis el que contenen els ancians, que ells també ho van aprendre dels seus pares; d'ells aprendràs a tenir seny i a donar una resposta quan més calgui» (Sir 8,9).

Resta el record d'aquell home bo, d'actituds positives, inquiet, fill de la cultura pairal de la qual heretà un codi educatiu en què es formà. Era un home abocat a una família que va iniciar, fa cinquanta-sis anys, amb la seva esposa i amb els fills que s'hi afegiren. Professiò i família: els seus grans eixos vitals. Creient, cristià de convicció i pràctica, amb una espiritualitat descoberta i acollida en els seus anys escolars, valors que li oferiren nord i sentit a la vida: pregar i ser bona persona. Estimava el Déu de Jesús amb una fe profunda, arrelada. Va estimar i es va sentir estimat perquè estimava la vida i les persones, ni l'una ni les altres li eren indiferents. Seguint el seu mestratge, el seu net prega i és bona persona.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Papa Francisco: «Cabeza, corazón y manos»

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Al inicio del mes de junio, en el día Mundial del Medio Ambiente, el Santo Padre se unió al encuentro virtual de jóvenes, docentes y padres, organizado por *Scholastic*. Intervino al final del evento con un videomensaje, manifestando su «gran alegría» de poderlos llamar «comunidad: comunidad de amigos, comunidad de hermanos y hermanas».

Transmitía un mensaje de esperanza «en esta nueva crisis que hoy enfrenta la humanidad». Exclamaba, de forma sorprendente quizás: «¡Pobre de la humanidad sin crisis! Sería una humanidad dormida», y alertaba sobre la necesidad de seguir el «consejo de los sabios, hasta para las pequeñas crisis personales, matrimoniales, sociales: nunca te adentes solo en la crisis, anda acompañado.»

Su mensaje se enunciaba en términos de responsabilidad humana y de educación: «Escuchando, creando y celebrando la vida. Esa nueva cultura poéticamente habitando esta tierra. Armonizando el lenguaje del pensamiento con los sentimientos y las acciones. Cabeza, corazón y manos creciendo armónicamente.»

Por eso, Francisco, animaba a que se abran «las puertas de la *universidad del sentido*. Porque educar es buscar el sentido de las cosas. Reuniendo el sueño de los niños y los jóvenes con la experiencia de los adultos y los ancianos. Ese encuentro tiene que darse siempre, si no se da, no hay humanidad».

Que nuestra Señora nos ayude a caminar unidos forjando una comunidad de encuentro.

Lectures de la missa diària i santoral

29. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ac 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8,17-18 / Mt 16,13-19]. Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I). Santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. ■ Dimarts [Am 3,1-8; 4,11-12 / Sl 5 / Mt 8,23-27]. Sants proto-màrtirs de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Lletmotges, bisbe; santa Emília, vg.

1. ■ Dimecres [Am 5,14-15,21-24 / Sl 49 / Mt 8,28-34]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Dijous [Am 7,10-17 / Sl 18 / Mt 9,1-8]. Sants Procés i Martirià, mrs.; sants Bernadí Realiño, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, preveres jesuïtes i mrs.

3. ■ Divendres [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jn 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Didim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI). Sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicília, 682-683). Beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Dissabte [Am 9,11-15 / Sl 84 / Mt 9,14-17]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I. Sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

5. ■ † Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Za 9,9-10 / Sl 144 / Rm 9,9,11-13 / Mt 11,25-30]. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B). Sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladòlid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat. Santa Filomena, vg.

Intencions del Sant Pare per al mes de juliol

Perquè les famílies actuals siguin acompanyades amb amor, respecte i consell.

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,8-11.14-16a)

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Estic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà».

El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezí, el seu criat: «¿Què podem fer per aquesta sunamita?» Guihezí li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran». Eliseu li va dir: «Crida-la». Guihezí la cridà, i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagaràs un fill».

Salm responsorial (88)

R. *Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.*
Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors, / d'una generació a l'altra anunciaré la vostra fidelitat. / Vos heu dit: «El meu favor és indestructible, / mantinc la fidelitat en el cel». R.

Senyor, feliç el poble que us aclama. / Caminarà a la llum de la vostra mirada. / Tot el dia celebrarà el vostre nom, / enaltirà la vostra bondat. R.

Ve de vós la glòria del seu poder, / alcem el front perquè vos ens estimeu: / el nostre rei és el Sant d'Israel, / és del Senyor l'escut que ens protegeix. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 6,3-4.8-11)

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 10,37-42)

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els que per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos, i tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa».

Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,8-11.14-16a)

Pasó Eliseo un día por Sunén. Vivía allí una mujer principal que le insistió en que se quedase a comer; y, desde entonces, se detenía allí a comer cada vez que pasaba. Ella dijo a su marido: «Estoy segura de que es un hombre santo de Dios el que viene siempre a vernos. Construyamos en la terraza una pequeña habitación y pongámosle arriba una cama, una mesa, una silla y una lámpara, para que cuando venga pueda retirarse».

Llegó el día en que Eliseo se acercó por allí y se retiró a la habitación de arriba, donde se acostó. Entonces se preguntó Eliseo: «¿Qué podemos hacer por ella?». Respondió Guejazí, su criado: «Por desgracia no tiene hijos y su marido es ya anciano». Eliseo ordenó que la llamase. La llamó y ella se detuvo a la entrada. Eliseo le dijo: «El año próximo, por esta época, tú estarás abrazando un hijo».

Salmo responsorial (88)

R. *Cantaré eternamente las misericordias del Señor.*

Cantaré eternamente las misericordias del Señor, / anunciaré tu fidelidad por todas las edades. / Porque dijiste: «La misericordia es un edificio eterno», / más que el cielo has afianzado tu fidelidad. R.

Dichoso el pueblo que sabe aclamarte: / caminará, oh, Señor, a la luz de tu rostro; / tu nombre es su gozo cada día, / tu justicia es su orgullo. R. Porque tú eres su honor y su fuerza, / y con tu favor realizas nuestro poder. / Porque el Señor es nuestro escudo, / y el Santo de Israel nuestro rey. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 6,3-4.8-11)

Hermanos: Cuantos fuimos bautizados en Cristo Jesús fuimos bautizados en su muerte. Por el bautismo fuimos sepultados con él en la muerte, para que, lo mismo que Cristo resucitó de entre los muertos por la gloria del Padre, así también nosotros andemos en una vida nueva. Si hemos muerto con Cristo, creemos que también viviremos con él; pues sabemos que Cristo, una vez resucitado de entre los muertos, ya no muere más; la muerte ya no tiene dominio sobre él. Porque quien ha muerto, ha muerto al pecado de una vez para siempre; y quien vive, vive para Dios. Lo mismo vosotros, consideraos muertos al pecado y vivos para Dios en Cristo Jesús.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 10,37-42)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus apóstoles: «El que quiere a su padre o a su madre más que a mí, no es digno de mí; el que quiere a su hijo o a su hija más que a mí, no es digno de mí; y el que no carga con su cruz y me sigue, no es digno de mí. El que encuentre su vida la perderá, y el que pierda su vida por mí, la encontrará. El que os recibe a vosotros, me recibe a mí, y el que me recibe, recibe al que me ha enviado; el que recibe a un profeta porque es profeta, tendrá recompensa de profeta; y el que recibe a un justo porque es justo tendrá recompensa de justo. El que dé a beber, aunque no sea más que un vaso de agua fresca, a uno de estos pequeños, solo porque es mi discípulo, en verdad os digo que no perderá su recompensa».

Qui no pren la seva creu no és bo per venir amb mi

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

La perícopa evangèlica d'avui constitueix la quarta i última part del llarg discurs de la Missió, que l'evangelista Mateu posa en boca de Jesús (c. 10). Després d'oferir el contingut i la metodologia missionera i d'haver advertit de la persecució que espera al missioner, Jesús ens exhorta ara al seguiment radical.

L'anunci de l'Evangelí des dels seus inicis provoca l'acceptació d'uns pocs i el rebuig de molts. D'aquesta manera l'Evangelí és causa de divisió entre les persones i entre les famílies. Uns s'adhereixen, altres ho rebutgen.

Jesús es converteix en signe de contradicció, segons vingui considerat. Acceptar-lo a ell implica col·locar-lo per sobre dels vincles i dels afectes familiars, fins i tot els més estrets i sagrats: «Qui estima el pare o la mare més que a mi no és bo per venir amb mi... Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi... Qui perdi la seva vida per mi la retrobarà.»

La radicalitat de l'Evangelí obre la porta a la realitat de la fe. I la fe és, sobretot, assumptió de la persona de Jesucrist i del seu missatge de salvació, l'Evangelí. Un missatge que il·lumina la pregonesa del cor del creient, que pel baptisme s'ha apartat de les tenebres de l'error i ha esdevingut fill de la llum, a imatge de Jesucrist.

Però, al mateix temps, Jesús s'identifica amb la persona del deixeble i amb el seu destí: «Qui us acull a vosaltres m'acull a mi... Qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble... no quedarà sense recompensa.»

I és que, per la fe i el baptisme, ens identifiquem amb Jesucrist i amb el seu destí de passió i de glòria; i ell s'identifica amb nosaltres, fins al punt que, en nosaltres, es fa present als altres.

Per això ens resulta important i imprescindible alimentar-nos cada matí de la Paraula i del Cos de Jesús, per poder ser per al món signes i portadors del seu Evangelí de salvació.

Activitats del senyor cardenal

Diumenge 5 (19 h). Presidirà la missa a la catedral de Barcelona amb les mesures higièniques i de seguretat que exigeix l'actual emergència sanitària. La celebració eucarística es pot seguir des de casa a través de església.barcelona/en-directe i/o Ràdio Estel (106.6 FM).

Agenda

Recés d'estiu al Monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Dolors Monserdà, 31). Del 24 al 29 d'agost, amb el tema: «Jesús, qui dius que ets?», resseguint l'evangeli de Joan. Acompanya la gna. Conxa Adell. Inscripció: conxadell@gmail.com, t. 682 705 003.

Pelegrina amb la basílica de la Mare de Déu de la Mercè. Amb el lema «Ganes de viure, ganes de conuiu», la Basílica de la Mercè us convida a participar de dos pelegrinatges: el primer al Santuari de Guadalupe (Cáceres), del 5 al 10 d'octubre (passant pel monestir de l'Olivar, catedral de Sigüenza, monestir de Yuste, santuari de Guadalupe, monestir de Santa María de Huerta...). I el segon a Terra Santa, del 23 al 30 de novembre. Informació i inscripcions: Ruth Travel, t. 934 673 244. Info: www.basilicadelamerce.es i www.ruthtravel.es. També esteu convidats a participar en el nostre proper viatge a Suïssa, del 19 al 26 d'agost.

LA LòGICA DEL DO

9. La naturalesa de Déu és donar

La creació de l'univers, tal com és percebuda des de la perspectiva cristiana, no és una necessitat de Déu, com si li faltés quelcom a Déu si no hagués creat el món. És obra d'un Déu-Amor, que, precisament per Amor, fa irrompre l'ésser allí on tan sols hi havia la buidor. Dona ésser, dona vida, perquè la seva naturalesa és donar. Déu es retira del món per deixar-lo buit, camp de la llibertat humana.

Aquesta retirada o contracció de Déu —el *zizum* de la càbala jueva— és com una autolimitació lliure perquè l'altre pugui ésser. Es retira, però no abandona la criatura a la seva sort. Hi és de manera latent, discreta, com una mare que vetlla pel fill a distància, però que el deixa fer, el deixa actuar, el deixa, fins i tot, equivocar-se i patir.

La realitat creada suggereix la idea que Déu va obrir un espai i un temps, en evolució i autonomia. La realitat evoca Déu, però, per captar aquesta evocació, cal exer-

citar la mirada contemplativa, cal disposar-se a entreveure allò que ni es capta des d'una mirada immediata.

El Crist còsmic està latent en tot, però no sempre les coses se'ns manifesten de manera transparent per intuir-lo. En el secret fons de cada ésser hi habita el Crist interior, però només l'ésser humà, dotat d'una especial orel·la, l'orella de l'esperit, pot auscultar la seva crida i esdevenir-ne conscient, adonar-se que aquest Crist interior és també el Crist còsmic, que aquest Tu que ens parla és la Font de tot el que és real.

Déu no crea per necessitat; crea per amor. L'amor és la seva arrel i naturalesa. Però l'amor de Déu no devora els fills i l'univers que ha creat, evitant-los el risc. És un amor com la tendresa, que es desarma davant la fragilitat de l'altre, desactiva la seva omnipotència per esperar l'altre.

Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic

FRANCESC TORRALBA
Filòsof i teòleg

ACTUALITAT

Trobada del cardenal Omella amb els preveres extradiocesans estudiants

El dissabte 20 de juny tingué lloc, a la Sagrada Família, una trobada d'una trentena de preveres extradiocesans amb el cardenal Joan Josep Omella. Tots resideixen en diferents parròquies del nostre Arquebisbat, on hi col·laboren pastoralment, tot i que la seva prioritat són els estudis, majoritàriament de litúrgia, a la Facultat de Teologia de Catalunya. La trobada va estar coordinada per Mn. Salvador

Bacardit, delegat diocesà per a la formació i acompanyament del clergat. També hi va assistir Mn. Josep M. Turull, rector de la Basílica de la Sagrada Família, i el P. Gabriel Seguí, director de l'Institut de Litúrgia. Després d'una estona de pregària inicial, tots ells, procedents de diferents països d'Àfrica i d'Amèrica, van explicar la seva experiència acadèmica i pastoral, així com la seva vivència del

FOTO: RAMON RIPOLL

confinament a causa de la Covid-19. El senyor cardenal els va agrair les seves aportacions i els va animar a seguir aprofitant aquesta oportunitat de fer una experiència d'Església universal i a valorar també la nostra realitat local.

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

Por el amor de Dios

Mañana lunes, celebramos la solemnidad de los apóstoles san Pedro y san Pablo. El Evangelio recoge que, al llegar a la región de Cesarea de Filipo, Jesús preguntó a sus discípulos: «Y vosotros ¿quién decís que soy yo?». Simón Pedro dio una respuesta contundente y clara: «Tú eres el Mesías, el Hijo del Dios vivo». Entonces Jesús replicó: «Ahora yo te digo: "tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia"» (Mt 16,15-18). Y así fue. En aquel preciso instante, el Hijo de Dios en la tierra estableció los pilares de la Iglesia, la institución nacida del amor de Dios a los hombres y sacramento de salvación.

El Señor llama a Pedro, a Pablo y a los futuros ministros ordenados para enviarlos a llevar la Buena Noticia de su amor y para rehacer la relación de confianza de los hombres y las mujeres con Dios. Con otras palabras, también nos lo dice el papa Francisco: «La Iglesia necesita sacerdotes capaces de anunciar el Evangelio con entusiasmo y sabiduría; de encender la esperanza allí donde las cenizas han cubierto las brasas de la vida, y de generar

la fe en los desiertos de la historia» (7 de octubre de 2017. Congreso sobre la *Ratio Fundamentalis*).

Hoy también hay personas que escuchan la llamada de Jesucristo a ser sacerdotes y dejan todo lo que tienen, como lo hicieron los Apóstoles. Este domingo, a las seis de la tarde, la basílica de la Sagrada Familia acogerá la ordenación sacerdotal de cinco nuevos sacerdotes: Mn. Jordi Avilés Zapater, Mn. Jordi Domènec Llauredó, Mn. Vicenç Martí Fraga, Mn. Diego Pino Solà y Mn. Joan Mundet Tarragó. Estos futuros sacerdotes son jóvenes, unos más que otros, estudiantes y profesionales con perfiles muy distintos. Tenemos un doctor en filología clásica, un ingeniero industrial, un licenciado en derecho y con estudios de ciencias empresariales, un técnico en electrotecnia e, incluso, un mago. Se han dedicado a profesiones muy diferentes, pero todos tienen en común su gran amor al Señor, y ahora le quieren dedicar su vida.

El amor del sacerdote es un amor fecundo, de todos y para todos, ya que no se limita a una fami-

lia de sangre, sino que se entrega a la numerosísima familia de los hijos e hijas de Dios. El sacerdote es llamado a ser signo y vínculo de unidad en el seno de la comunidad cristiana, donde hace resonar la voz del Evangelio y la hace progresar con la gracia de los diferentes sacramentos. Es padre de todos, especialmente de los pequeños, de los pobres y de los marginados. La misión de los sacerdotes es signo de esperanza para los hombres y las mujeres de nuestro mundo, aunque en muchas ocasiones sea una voz que clama en el desierto.

Queridos hermanos y hermanas, esta tarde, unidos a toda la Iglesia, os animo a compartir la alegría de esta celebración eucarística en la cual cinco hombres recibirán el sacramento del sacerdocio. Damos gracias a Dios por estas vocaciones, rezamos por todos ellos, y pedimos a Dios con insistencia que todos los que reciben o recibirán esta invitación del Señor, respondan afirmativamente. Y mañana no dejemos de rezar por el Papa, el sucesor de Pedro. Siempre dice y repite: «no dejen de rezar por mí». En esta fiesta de san Pedro, rezamos especialmente por el papa Francisco.

* Esta ceremonia de ordenación sacerdotal se podrá seguir en directo a través del web diocesano: www.església.barcelona/es/en-directo/